

lem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og det stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men kan stemme for det stillede ændringsforslag.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at fredsprocessen i det tidligere Jugoslavien allerede nu er så langt fremme, at det slet ikke er nødvendigt at give mulighed for, at flere personer fra det tidligere Jugoslavien kan komme til Danmark. Der er således heller ikke behov for en kvote, men en ophævelse af loven snarest muligt.

Samtidig bør behandlingen af asylansøgninger og tildelingen af permanent opholdstilladelse stilles i bero og planlægning af hjemsendelse påbegyndes snarest.

Et *tredje mindretal* (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Lovforslaget er efter dette mindretals mening udtryk for en logik, der savner forbindelse med virkeligheden. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har den nuværende ordning været administreret som en åben ordning, hvor alle, som har kunnet opfylde betingelserne i loven, har opnået opholdstilladelse.

Denne ordning ønsker regeringen nu erstatte af en fast kvoteordning blandt andet med den begrundelse, at der efter indgåelsen af freds aftalen (Dayton-aftalen) ikke længere er det samme behov som tidligere for opholdstilladelser til flygtninge fra det tidligere Jugoslavien.

Mindretallet deler desværre ikke den optimisme for freden i Bosnien, som fremgår af bemærkningerne til lovforslaget. Der er stadig fare for, at etniske udrensninger kan fortsætte. Med den fredsplan, som det internationale samfund har gennemført og påtvunget den bosniske regering, er der en klar fare for, at etniske udrensninger kan fortsætte. Hvis for eksempel de såkaldte muslimske flygtninge fra Srebrenica må indse, at de aldrig kommer tilbage til de steder, de er fordrevet fra, kan man sagtens forestille sig, at nogle af dem begynder at spørge,

hvorfor der skal bo serbere i det såkaldt muslimske område, og måske oven i købet begynder at smide dem ud af deres huse. Imidlertid kan disse serbere ikke bare tage over på den anden side af grænsen til det serbisk kontrollerede område. Her opfatter man dem som forrædere, fordi de har boet på den forkerte side af grænsen. Dayton-aftalen har bragt kampene til ophør, men ikke skabt fred i området, og derfor er der stadig mulighed for, at der kan opstå et behov for opholdstilladelser til flygtninge.

I det lys svigter logikken i lovforslaget efter mindretallets opfattelse. For hvor der inden for en bestemt logik - om end ikke fornuft - ville kunne argumenteres for indførelse af kvoter i en situation, hvor der er stort pres på grænserne (det kunne være hensynet til en fordeling mellem flere lande) siger samme logik, at når der ikke længere er det samme pres, er der ingen grund til at indføre kvoter. Men det er den omvendte logik, der lægges frem i lovforslaget, og den er mindretallet imod.

Mindretallet har i øvrigt bemærket, at ministeren i besvarelsen af spørgsmål 15 og 16 (som er optrykt som bilag til betænkningen) gør det klart, at der ikke er tale om en årskvote, men at den vil »blive fastlagt en eller flere gange om året«.

Ændringsforslag

Af *indenrigsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (S, V, KF, RV, FP og CD):

Til § 2

1) I *stk. 1* ændres »den 15. december 1995« til: »den 1. maj 1996«.

Bemærkninger

Til nr. 1

Med det stillede ændringsforslag flyttes ikrafttrædelsestidspunktet for den foreslåede kvoteordning for bosniske krigsflygtninge i ændringsloven fra den 15. december 1995 til den 1. maj 1996. Ændringsforslaget skyldes, at ændringsloven ikke blev vedtaget af Folketinget senest den 15. december 1995.